

Sygn. akt II AKa 357/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Krzysztof Noskowicz

Sędziowie: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

SSA Grażyna Świdorska - Wandor

Protokolant: sekr. sądowy Anna Majewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Grzegorza Pluto

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2014 r.

sprawy

T. A.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

A. M.

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k.

M. P.

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

A. K. (1)

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

P. O.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku odnośnie oskarżonych T. A., M. P., A. K. (1) i obrońców oskarżonych T. A., A. M., P. O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 8 maja 2014 r., sygn. akt **XIV K 283/12**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie I, IV, VIII i XIII wyroku kwalifikację prawną czynu uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.

2. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie V wyroku,

3. w punkcie XI i XII wyroku z podstawy prawnej wymiaru kary eliminuje art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 2 k.k., a orzeczone kary pozbawienia wolności podwyższa do 3 (trzech) lat,

4. w punkcie XVIII uchyla orzeczenie o opłatach w odniesieniu do oskarżonych: T. A., A. K. (1) i M. P.,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje obrońców oskarżonych: T. A., A. M. i P. O. za oczywiście bezzasadne;

III. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego T. A. kary pozbawienia wolności łączy i wymierza karę łączną 6 (sześć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. F. – Kancelaria Adwokacka w S., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu P. O. w postępowaniu odwoławczym;

V. wymierza oskarżonym tytułem opłat za obie instancje:

- T. A. – 1.400 (jeden tysiąc czterysta) złotych,

- M. P. i A. K. (1) po 500 (pięćset) złotych,

zaś za postępowanie odwoławcze oskarżonym:

- A. M. – 600 (sześćset) złotych,

- P. O. – 400 (czterysta) złotych

oraz obciąża ich wydatkami postępowania odwoławczego w częściach związanych z udziałem każdego z oskarżonych w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku rozpoznawał sprawę:

I. T. A. oskarżonego o to, że:

1. w bliżej nieustalonym okresie, nie później niż dniu 8 grudnia 2011r. w G. i C., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze około 2.744,75 gramów w ten sposób, że odebrał ją za pośrednictwem T. S. (2) od W. K. celem dalszej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresach od 28.10.2003r. do 31.10.2003r., od 6.07.2004r. do 12.08.2004r., od 22.08.2005r. do 11.06.2007r. części kary 4 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w sprawie II K 1162/06 obejmującego wyroki: Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13.11.2006r. sygn. IX K 74/04 oraz Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 20.09.2006r. sygn. II K 978/06 za przestępstwa podobne - art.56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 kk. w zw. z art.64 § 1 kk;

2. w okresie od 7 do 8 lutego 2012r. działając w G. i innych nieustalonych miejscach, kierował dokonaniem przez A. M., A. K. (1) i M. P., wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej ilości 5802,14 grama w ten sposób, że polecił jej nabycie poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, a następnie

jej przewóz do kraju, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresach od 28.10.2003r. do 31.10.2003r., od 6.07.2004r. do 12.08.2004r., od 22.08.2005r. do 11.06.2007r. części kary 4 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w sprawie II K 1162/06 obejmującego wyroki: Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13.11.2006r. sygn. IX K 74/04 oraz Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 20.09.2006r. sygn. II K 978/06 za przestępstwa podobne - art.56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 kk w zw. z art.55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64 § 1 kk;

3. w bliżej nieustalonej dacie, w okresie od marca 2011r., do kwietnia 2011r. w okolicach Ł. i innym nieustalonym miejscu, kierował dokonaniem przez A. M. wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na teren Federacji Rosyjskiej znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany w ilości około 2 kilogramów w ten sposób, że przekazał mu ww. środki odurzające, polecił je przewieźć przez granicę samochodem osobowym marki M., a następnie przekazać innej - nieustalanej osobie, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresach od 28.10.2003r. do 31.10.2003r., od 6.07.2004r. do 12.08.2004r., od 22.08.2005r. do 11.06.2007r. części kary 4 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w sprawie II K 1162/06 obejmującego wyroki: Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13.11.2006r. sygn. IX K 74/04 oraz Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 20.09.2006r. sygn. II K 978/06 za przestępstwa podobne - art.56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, tj. o przestępstwo z art. art.55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64 § 1 kk;

4. w bliżej nieustalonej dacie, w okresie od marca 2011r., do kwietnia 2011r. w okolicach Ł. i E., działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. i inną nieustaloną osobą brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ilości około 10 kilogramów w ten sposób, że wydał wyżej wymienione środki odurzające A. M., które ten przekazał P. O. celem dalszej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresach od 28.10.2003r. do 31.10.2003r., od 6.07.2004r. do 12.08.2004r., od 22.08.2005r. do 11.06.2007r. części kary 4 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w sprawie II K 1162/06 obejmującego wyroki: Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13.11.2006r. sygn. IX K 74/04 oraz Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 20.09.2006r. sygn. II K 978/06 za przestępstwa podobne - art.56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, tj. o przestępstwo z art.56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk;

II. A. M. oskarżonego o to, że:

5. w okresie od 7 do 8 lutego 2012r. działając w G. i innych nieustalonych miejscach, wspólnie i w porozumieniu z T. A., A. K. (1) i M. P. oraz innymi nieustalonymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej ilości 5802.14 grama, w ten sposób, że nabył ją poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, a następnie przywiózł ją samochodem marki M. do kraju, tj. przestępstwo z art.55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

6. w bliżej nieustalonej dacie, w okresie od marca 2011r. do kwietnia 2011r. w okolicach Ł. i innym nieustalonym miejscu, działając wspólnie i w porozumieniu z T. A. dokonał wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na teren Federacji Rosyjskiej znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany w ilości około 2 kilogramów przewożąc ją przez granicę samochodem osobowym marki M., tj. o przestępstwo z art.55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

7. w bliżej nieustalonej dacie, w okresie od marca 2011r., do kwietnia 2011r. w okolicach Ł. i E., działając wspólnie i w porozumieniu z T. A. i inną nieustaloną osobą, brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ilości około 10 kilogramów w ten sposób, że odebrał ją od T. A. i przekazał nieustalanej osobie celem dalszej dystrybucji, tj. o przestępstwo z art.56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 kk;

III. M. P. oskarżonego o to, że:

8. w okresie od 7 do 8 lutego 2012r. działając w G. i innych nieustalonych miejscach, wspólnie i w porozumieniu z A. M., A. K. (1) oraz T. A. dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej ilości 5802,14 grama, w ten sposób, że nabył ją poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej a następnie przywiózł ją samochodem marki M. do kraju, tj. o przestępstwo z art.55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

IV. A. K. (1) oskarżonego o to, że:

9. w okresie od 7 do 8 lutego 2012r. działając w G. i innych nieustalonych miejscach, wspólnie i w porozumieniu z A. M., M. P. oraz T. A. dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej ilości 5802,14 grama, w ten sposób, że nabył ją poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej a następnie przywiózł ją samochodem marki M. do kraju, tj. o przestępstwo z art.55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

V. P. O. oskarżonego o to, że:

10. w bliżej nieustalonej dacie, w okresie od marca 2011r., do kwietnia 2011r. w E., działając wspólnie i w porozumieniu z T. A. i A. M., brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ilości około 10 kilogramów w ten sposób, że odebrał ją od A. M. celem dalszej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie do 18.12.2007r. części kary 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Elblągu (IIK 137/03) za czyny z art.45 ust.2 i art.46 ust.3 d. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii za które został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 6.11.2001r. (II K 64/00), tj. o przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2014r. w sprawie sygn. akt XIV K 283/12:

oskarżonego T. A. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt.1 aktu oskarżenia czynu, który zakwalifikował z art.56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005r. w zw. z art.64 § 1 kk i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art.33 § 1 i 3 k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 100 stawek dziennych po 10,-zł.,

oskarżonego T. A. w ramach zarzucanego mu w pkt.2 aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w okresie od 7 do 8 lutego 2012r. w G. i innych nieustalonych miejscach wspólnie z A. M., A. K. (1) i

M. P. dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 5802.14 grama w ten sposób, że przekazał wymienione wyżej pieniądze na zakup amfetaminy zaś pozostali udali się poza granice Rzeczypospolitej Polskiej gdzie nabyli wyżej wymieniony środek, który następnie przewieźli przez granicę do Rzeczypospolitej Polskiej przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresach od 28.10.2003r. do 31.10.2003r., od 6.07.2004r. do 12.08.2004r., od 22.08.2005r. do 11.06.2007r. części kary 4 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w sprawie II K 1162/06 obejmującego wyroki: Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13.11.2006r. sygn. IX K 74/04 oraz Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 20.09.2006r. sygn. II K 978/06 za przestępstwa podobne - art.56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, czyn ten zakwalifikował z art.55 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005r. w zw. z art.64 § 1 kk i za to na podstawie art.55 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art.33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 100 stawek dziennych po 10 zł.,

oskarżonego T. A. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt.3 aktu oskarżenia czynu z tym odmiennym ustaleniem, iż oskarżony nie działał jako kierujący lecz że w okresie od 27 lutego 2011r. do 16 kwietnia 2011r. działał wspólnie i w porozumieniu z A. M. i innymi nieustalonymi osobami w wywozie z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na teren Federacji Rosyjskiej środka odurzającego w postaci marihuany, czyn ten zakwalifikował z art.55 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005r. w zw. z art.64 § 1 kk i za to na podstawie art.55 ust.3 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art.33 § 1 i 3 kk. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 100 stawek dziennych po 10,-zł.,

oskarżonego T. A. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt.4 aktu oskarżenia czynu z tym odmiennym ustaleniem, iż działał w okresie od 27 lutego 2011r. do 16 kwietnia 2011r., czyn ten zakwalifikował z art.56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005r. w zw. z art.64 § 1 kk i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art.33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 100 stawek dziennych po 10,-zł.,

na podstawie art.85 kk art.86 § 1 i 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego T. A. kary pozbawienia wolności i kary grzywny i orzekł karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny 400 stawek dziennych po 10,-zł.,

oskarżonego A. M. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt.5 aktu oskarżenia czynu i za to przy zastosowaniu art.60 § 3 kk na podstawie art.55 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art.60 § 6 pkt 2 kk skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 50 stawek dziennych po 10,-zł.,

oskarżonego A. M. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt.6 aktu oskarżenia czynu z tym odmiennym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się w okresie od 27 lutego 2011r. do 16 kwietnia 2011r. i za to przy zastosowaniu art.60 § 3 kk na podstawie art.55 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art.60 § 6 pkt 2 kk skazał go na karę roku i 2miesiący pozbawienia wolności i karę grzywny 50 stawek dziennych po 10,-zł.,

oskarżonego A. M. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt.7 aktu oskarżenia czynu z tym odmiennym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się w okresie od 27 lutego 2011r. do 16 kwietnia 2011r. oraz że otrzymane środki odurzające w postaci marihuany przekazał ustalonej osobie i za to przy zastosowaniu art.60 § 3 kk na podstawie art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art.60 § 6 pkt 3 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 50 stawek dziennych po 10,-zł.,

na podstawie art.85 kk i art.86 § 1 i 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego A. M. kary pozbawienia wolności i kary grzywny i orzekł karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny 100 stawek dziennych po 10,-zł.,

na podstawie art.45 § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa tytułem korzyści majątkowej kwoty 3.573,-zł. stanowiącej korzyść majątkową jaką osiągnął z czynu opisanego w pkt. 6 aktu oskarżenia,

oskarżonego M. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt.8 aktu oskarżenia czynu i za to przy zastosowaniu art.60 § 2 kk na podstawie art.55 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art 60 § 6 pkt 2 kk skazał go na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 50 stawek dziennych po 10,-zł.,

oskarżonego A. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 9 aktu oskarżenia czynu i za to przy zastosowaniu art.60 § 2 kk na podstawie art.55 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art.60 § 6 pkt 2 kk skazał go na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 50 stawek dziennych po 10,-zł.,

oskarżonego P. O. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 10 aktu oskarżenia czynu z tym odmiennym ustaleniem, iż dopuścił się go w okresie od 27 lutego 2011r. do 16 kwietnia 2011r., czyn ten zakwalifikował z art.56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 50 stawek dziennych po 10,-zł.,

na podstawie art.63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności i tak :

- oskarżonemu T. A. okres od 10 lutego 2012r. do 13.09.2012r.,
- oskarżonemu A. M. okres od 8 lutego 2012r. do 8 maja 2014r.,
- oskarżonemu A. K. (1) okres od 8 lutego 2012r. do 12 grudnia 2012 r.,
- oskarżonemu M. P. okres od 8 lutego 2012r. do 5 listopada 2012r.,
- oskarżonemu P. O. okres od 16 października 2012r. do 17 października 2012r.,

na podstawie art.70 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...),

na podstawie art.44 § 6 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci środków psychotropowych zabezpieczonych i znajdujących się w Magazynie dowodów rzeczowych CBS KGP Zarząd G. wyszczególnionych w wykazie nr (...),

zasądził od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gdańsku na rzecz adw. M. F. kwotę 2.509,20 zł. wraz z podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu P. O. z urzędu,

na podstawie art.626 kpk, art.627 kpk i art.2 ust.1 pkt 4 i 5 oraz art.3 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe przy czym od T. A. w wysokości 4/10 części, od A. M. w wysokości 3/10 części, od A. K. (1) w wysokości 1/10 części, od M. P. w wysokości 1/10 części, od P. O. w wysokości 1/10 części oraz koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu w tym zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłatę: od T. A. w wysokości 1.200,-zł., od A. M. w wysokości 600,-zł., od A. K. (1), M. P. i P. O. w wysokości po 400,-zł.

Apelacje od wyroku wnieśli: Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w G. odnośnie oskarżonych: T. A., M. P. i A. K. (1) oraz obrońcy oskarżonych: T. A., A. M. i P. O..

Oskarżyciel publiczny zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonych: T. A., M. P. i A. K. (1) zarzucając mu:

- rażąco niewspółmierność jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonych wobec T. A. w pkt.I-IV zaskarżonego wyroku, poprzez ich wymierzenie w dolnych granicach zagrożeń za poszczególne przestępstwa jak i z zastosowaniem przy wymiarze kary łącznej zasad zbliżonych do całkowitej absorpcji jej obliczenia, wobec rażąco wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przypisanych wyżej wymienionych czynów, jego wcześniejszej karalności za przestępstwa tożsame oraz działania w warunkach powrotu do przestępstwa, ilości przypisanych mu przestępstw, w tym dwóch zbrodni, działania w sposób zaplanowany i zorganizowany, podczas gdy dla spełnienia celów wychowawczych i zapobiegawczych kar oraz ich społecznego oddziaływania konieczne jest orzeczenie wobec wyżej wymienionego kar surowszych.
- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.60 § 2 kk, poprzez zastosowanie w odniesieniu do M. P. i A. K. (1) niewłaściwej wykładni przepisu art.60 § 2 kk., to jest pojęcia „szczególnie uzasadnionego przypadku”, w którym nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, a w konsekwencji uznanie, że dla zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kar wystarczające jest ustalenie przyznania się do winy, pełnionej roli oraz niekaralności, podczas gdy właściwa interpretacja powyższego pojęcia, uwzględniająca orzecznictwo Sądu Najwyższego, poglądy doktryny, sprowadza jego stosowanie do wypadków szczególnie uzasadnionych, których nie należy utożsamiać z wymienioną w uzasadnieniu ilością i rodzajem okoliczności łagodzących.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punktach:

- I w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze poprzez wymierzenie T. A. na podstawie powołanych w tym punkcie przepisów kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- II w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze poprzez wymierzenie T. A. na podstawie powołanych w tym punkcie przepisów kary 4 lat pozbawienia wolności,
- III w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze poprzez wymierzenie T. A. na podstawie powołanych w tym punkcie przepisów kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- IV w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze poprzez wymierzenie T. A. na podstawie powołanych w tym punkcie przepisów kary 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- V poprzez wymierzenie T. A. na podstawie powołanych w tym punkcie przepisów kary łącznej 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- XI poprzez wyeliminowanie art.60 § 2 kk z podstawy wymiary kary pozbawienia wolności wymierzonej M. P. i orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez jej nadzwyczajnego złagodzenia w wymiarze 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- X poprzez wyeliminowanie art.60 § 2 kk z podstawy wymiary kary pozbawienia wolności wymierzonej A. K. (1) i orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez jej nadzwyczajnego złagodzenia w wymiarze 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego P. O. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. rażąco naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść skarżonego orzeczenia, a w szczególności obrażę przepisów art.4 kpk. art.5 kpk oraz art.7 kpk w zw. z art.410 kpk poprzez:

- a) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie za wiarygodne i przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom A. M., w części dotyczącej podstawy dla ustalenia odpowiedzialności karnej P. O., mimo że zeznania te nie odpowiadały wymogom niezbędnym dla uznania ich za miarodajne dla ustalenia odpowiedzialności karnej P. O.,
- b) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez odmówienie waloru wiarygodności zeznaniom P. O. w całości i to pomimo faktu, iż znajdowały one swoje odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,
- c) naruszenie zasady in dubio pro reo poprzez rozstrzygnięcie kluczowych dla odpowiedzialności karnej P. O. okoliczności faktycznych na niekorzyść oskarżonego pomimo że w sprawie niniejszej istniały niedające się usunąć wątpliwości w tej mierze,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, poprzez przyjęcie, iż:

- a) oskarżony P. O. w okresie od lutego 2011r. do kwietnia 2011r. posiadał ubytki w uzębieniu polegające na istnieniu pomiędzy dwoma zębami przednimi „jedynkami” szpary,
- b) oskarżony P. O. w okresie od lutego 2011r. do kwietnia 2011r. w E. miał spotkać się z oskarżonym A. M. i odebrać od niego znaczną ilość środków odurzających,

c) oskarżony P. O. pozostawał osobą, którą na podstawie cech szczególnych w wyglądzie mógłby rozpoznać oskarżony A. M., jako osobę, która w inkryminowanym okresie miała brać udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego,

d) a także - z ostrożności procesowej na wypadek nie podzielenia przez Sąd argumentacji przemawiającej za uwzględnieniem zarzutów opisanych w punktach a, b oraz c - przyjęcie iż P. O. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających (art.56 § 1 i § 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), podczas gdy prawidłowa ocena stanu faktycznego winna doprowadzić ewentualnie do wniosku, iż jedynie posiadał on środki odurzające wbrew przepisom ustawy (art.60 § 1 ustawy).

co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego występku określonego w art.56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk. zarzuconego mu w pkt.7 aktu oskarżenia.

Wniósł o:

1. zmianę punktu XIII zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu,

z ostrożności procesowej na wypadek nie podzielenia przez Sąd przytoczonej w uzasadnieniu argumentacji przemawiającej za uniewinnieniem P. O. wniósł o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Nadto wniósł o zasądzenie kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu, powiększonych o należny podatek VAT, albowiem nie zostały one przez oskarżonego uiszczone w całości ani w części.

Obrońca oskarżonego T. A. wniósł apelację co do winy oskarżonego zaskarżając w części, w zakresie punktów I, III, IV, V oraz XVIII i na podstawie art.438 pkt 2 i 3 kpk orzeczeniu temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, w następstwie czego doszło do błędu w ustaleniach faktycznych mających istotny wpływ na treść wydanego wyroku, mianowicie:

a) art.410 kpk w zw. z art.7 kpk poprzez niepełną oraz dowolną ocenę dowodów, prowadzącą do błędu w ustaleniach faktycznych wziętych za podstawę wyroku, wskutek niesłusznego i sprzecznego ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego przyjęcia, że ujawniony materiał dowodowy dawał podstawę do uznania, iż oskarżony T. A. dopuścił się czynów opisanych w pkt. I, III i IV tenoru wyroku, jak również przyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom współoskarżonego A. M. pomawiającego oskarżonego T. A., które to wyjaśnienia nie korelowały w całości z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, w szczególności wyjaśnieniami oskarżonych T. A. i P. O., podczas gdy przeprowadzone w toku rozprawy głównej postępowanie dowodowe nie pozwoliło na ustalenie dat i okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu T. A. czynów opisanych w pkt. I, III i IV wyroku, rzeczywistego ich zaistnienia i możliwości popełnienia przez oskarżonego T. A.;

b) art.5 § 2 kpk poprzez nierozstrzygnięte niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego T. A., w szczególności uznanie oskarżonego winnym czynów opisanych w pkt.III i IV wyłącznie w oparciu o treść wyjaśnień współoskarżonego A. M. pomawiającego oskarżonego T. A., przy bezkrytycznej ocenie tych wyjaśnień mimo braku uprawdopodobnienia rzeczywistego ich zaistnienia i możliwości popełnienia przez oskarżonego T. A..

Wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego T. A. od popełnienia czynów opisanych w pkt. I, III i IV tenoru wyroku, a w konsekwencji tego rodzaju rozstrzygnięcia zmianę wyroku także w zakresie punktów V i XVIII poprzez orzeczenie w sposób odpowiadający dokonanej uprzednio zmianie, w szczególności obniżenie wysokości wymierzonej opłaty.

Obrońca oskarżonego A. M. zaskarżył wyrok w części dotyczącej wymierzenia dla wymienionego kary łącznej grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10,-zł. każda (pkt. IX wyroku), a także obciążenia go kosztami sądowymi w wysokości 3/10 części, w tym opłaty na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 600,-zł. (pkt. XVIII wyroku) zarzucając mu:

1) obrazę art.424 § 2 kpk, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez nie wyjaśnienie w treści cenzurowanego wyroku wszelkich okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze dla oskarżonego kary łącznej grzywny (pkt. IX wyroku), a ograniczając się przy tym jedynie do lakonicznego wskazania, że opisana kara jest: „odpowiednia i nie przekracza swoją dolegliwością stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz winy” oskarżonego, podczas gdy taka ocena niewątpliwie nie powinna sprowadzać się do przytoczenia powyższych ogólników, ale winna wskazywać jakie są jej konkretna kryteria, by móc faktycznie poznać i zrozumieć proces decyzyjny organu orzeczniczego w tymże zakresie, co też w wyniku odstąpienia od powyższego czyni tenże wyrok w zaskarżonej części nie do końca weryfikowalnym, a w konsekwencji wadliwym;

2) błąd w ustaleniach faktycznych, a przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a polegający na uznaniu, że uiszczenie przez oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w wysokości 3/10, w tym opłaty sądowej w wysokości 600,-zł., nie będzie dla wymienionego zbyt uciążliwe i nie biorąc przy tym w ogóle pod uwagę jego trudnej sytuacji rodzinnej i majątkowej, a która to w połączeniu z brakiem uzyskiwanych przez niego dochodów, niewątpliwie czyni możliwym zwolnienie wymienionego od powyższego obowiązku, a zwłaszcza, iż faktycznie przemawiały za tym także względy słuszności, a który to błąd niewątpliwie jest wynikiem uchybień organu orzeczniczego w świetle wskazań wiedzy, jak i stosownego doświadczenia życiowego;

ewentualnie,

3) rażąco niewspółmierność kary łącznej grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10,-zł. każda i to w przypadku gdy analiza dochodów oskarżonego, jak i jego stosunków majątkowych oraz możliwości zarobkowych uzasadnia przypuszczenie, iż może on tej grzywny, nie dość, że w ogóle nie uiścić, co też nie będzie można jej ściągnąć w drodze egzekucji, a co za tym idzie, że takie orzeczenie grzywny było w ogóle niecelowe, a finalnie może okazać się też niewykonalne (art.58 § 2 kk), a co więcej, że w przypadku orzeczenia wobec wymienionego przypadku korzyści majątkowej w wysokości 3.573,-zł., jaką osiągnął on z popełnionego przestępstwa (pkt. X wyroku) oraz orzeczenia przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) (pkt. XV wyroku), czyni dla oskarżonego przytoczoną karę majątkową zbyt nadmiernie surową.

Wniósł o uchylenie omawianego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tymże zakresie niniejszej sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym i jako takie nie zasługiwały na uwzględnienie. Natomiast apelacja oskarżyciela publicznego jest częściowo zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Z uwagi na fakt, że ani oskarżony P. O. ani jego obrońca nie złożyli wniosku o uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego, sąd ten - w oparciu o przepis art.457 § 2 kpk sporządził uzasadnienie swego orzeczenia w zakresie uznanej za częściowo zasadną apelacji oskarżyciela publicznego oraz w odniesieniu do apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych: T. A. i A. M., którzy to obrońcy złożyli wnioski o uzasadnienie Sądu II instancji.

I.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskały zarzuty podniesione w środку odwoławczym wniesionym przez obrońcę oskarżonego T. A..

Nie ma racji skarżący twierdząc, że w przedmiotowej sprawie doszło do obrazy art.410 kpk i art.7 kpk., co miało doprowadzić do błędów w ustaleniach faktycznych w zaskarżonym zakresie wyroku, który to zarzut również okazał się bezzasadny.

Ustosunkowując się do zarzutu obrazy przepisów postępowania a w konsekwencji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych zważyć należy, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od zgodnego z przepisami postępowania karnego przeprowadzenia dowodów oraz od prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Podstawę zatem wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy czym w uzasadnieniu wyroku sąd ma obowiązek wskazać, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd ma obowiązek badania i uwzględnienia w toku procesu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów przekonanie co do jego winy w zakresie przypisanych mu czynów powinien logicznie i przekonująco uzasadnić. Uzasadnienie winno tym samym wyraźnie wskazywać, na jakich dowodach oparł sąd orzekający ustalenie każdego istotnego dla sprawy faktu, a także należyście rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciw nim, wyjaśniać wszystkie istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz się do nich ustosunkować. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma jakichkolwiek przesłanek pozwalających uznać, że Sąd Okręgowy w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu uchybił którejkolwiek z zasad związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów określonych w art.7 kpk i art.410 kpk. Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy dokonał całościowej i swobodnej, a nie dowolnej oceny materiału dowodowego, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami oraz z uwzględnieniem zasad logicznego myślenia. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów nie wykracza poza granice zakreślone w art.7 kpk, w szczególności nie nosi cech dowolności czy powierzchowności. Ocena ta jako logiczna, zgodna ze wskazaniami doświadczenia życiowego i przekonująco umotywowana zasługuje na pełną aprobatę sądu odwoławczego. Konkluzja powyższa ma istotne znaczenie jeśli zważyć, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w rozumieniu art.438 pkt.3 kpk tylko wówczas jest słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający w okolicznościach ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Nawet bowiem możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może uzasadniać wniosku o dokonaniu przez sąd błędnych ustaleń faktycznych (por. utrwalone i nadal aktualne stanowisko Sądu Najwyższego: wyrok w sprawie II KR 355/74 OSNPG 1975, poz.84, wyrok w sprawie KR 1974 OSNKW 1975, poz.58).

Wbrew twierdzeniom skarżącego, zgromadzony w sprawie i prawidłowo oceniony przez Sąd Okręgowy materiał dowodowy potwierdził słuszność przypisanego oskarżonemu T. A. w pkt.I, III i IV wyroku przestępstwa. Ocena ta zyskała pełną aprobatę Sądu Apelacyjnego i nie ma potrzeby przytaczać w tym miejscu argumentacji przedstawionej przez Sąd I instancji, do której Sąd Apelacyjny odwołuje się. Nie sposób zatem podzielić stanowiska skarżącego, że ustalenie winy oskarżonego T. A. w popełnieniu przestępstw nastąpiło na skutek dowolnej oceny materiału dowodowego przez Sąd I instancji i naruszenia zasady in dubio pro reo. Zarzuty obrońcy - zdaniem Sądu Apelacyjnego - sprowadzają się jedynie do samej tylko polemiki z ustaleniami Sądu Okręgowego wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku.

Rację ma skarżący twierdząc, że w swych wyjaśnieniach oskarżony T. A. szczegółowo opisał charakter znajomości z A. M.. Sąd Okręgowy uznał jednak te wyjaśnienia za niewiarygodne a Sąd II instancji podziela tę ocenę. Wyjaśnienia oskarżonego oraz wyjaśnienia współoskarżonego P. O. nie mogą skutkować uznaniem, że wyjaśnienia A. M. są niewiarygodne. Fakt, że A. M. został oskarżony a następnie skazany za czyny popełnione wspólnie i w porozumieniu z T. A. nie implikuje uznania, że wyjaśnienia te są niewiarygodne. Podlegają bowiem - jak każdy dowód - swobodnej ocenie Sądu I instancji, co w przedmiotowej sprawie miało miejsce. Pobudki jakimi kierował się oskarżony A. M. składając wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie nie mają wpływu na kwestię wiarygodności jego depozycji. Nie istnieje w jego wyjaśnieniach sprzeczność o jakiej pisze skarżący. A. M. podał bowiem, że trudna sytuacja finansowa skłoniła go do przemycania papierosów na polecenie T. A.. Opisywany przez skarżącego przyjazd oskarżonego z K. miał natomiast miejsce w późniejszym czasie, do którego nie odnosiła się wypowiedź oskarżonego dotycząca jego sytuacji majątkowej. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że okoliczność ta nie ma żadnego znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego T. A.. Podobnie jak kwestia konstrukcji samochodu stanowiącego własność A. M.. Nie ma racji skarżący twierdząc, że Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego A. M. w zakresie w jakim obciążają oskarżonego T. A. (i P. O.), gdyż oskarżeni ci nie przedstawili dowodów na okoliczności

przeciwne, co - w ocenie apelującego - narusza zasadę domniemania niewinności. Sąd Okręgowy bowiem wskazał, że brak dowodów na okoliczności przeciwne dotyczy powodów dla których oskarżony A. M. miałby bezpodstawnie obciążać współoskarżonych T. A. i P. O. (str.46 uzasadnienia wyroku). W wyjaśnieniach swoich nie tylko obciążył wskazanych wyżej współoskarżonych ale również samego siebie a nadto ujawnił przestępstwa, w których brał udział, a które nie były jeszcze objęte postępowaniem karnym. Konsekwencja w zaprzeczaniu temu o czym zeznawał oskarżony A. M. nie implikuje uznania, że wyjaśnienia oskarżonego T. A. są wiarygodne. Skarżący nie przedstawia jakichkolwiek argumentów na poparcie swojego stanowiska o wiarygodności wyjaśnień T. A.. Nie przedstawia również przekonującej argumentacji na prezentowaną przez siebie krytyczną ocenę wiarygodności wyjaśnień A. M.. Tymczasem Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej, zgodnej z treścią art.7 kpk oceny tych dowodów. Ocena ta zyskała aprobatę Sądu II instancji. Na okoliczność czynu przypisanego oskarżonemu T. A. w pkt.3 zaskarżonego orzeczenia wyjaśnienia (poza oskarżonym T. A.) składał jedynie oskarżony A. M. a zatem podnoszenie, że ustalony w tym zakresie stan faktyczny kwestionowany był przez „innych rzekomych uczestników tych zdarzeń” nie znajduje żadnego uzasadnienia. Nie doszło bowiem do ustalenia innych poza A. M. i T. A. sprawców tego przestępstwa. Pozostałe dowody o charakterze osobowym, tj. wyjaśnienia oskarżonego T. A. i P. O. zostały ocenione przez Sąd I instancji w sposób swobodny a wnioski do jakich doszedł zyskały aprobatę Sądu Apelacyjnego. Dowolne natomiast są twierdzenia skarżącego o wątpliwościach jakie należy powziąć co do podawanych przez oskarżonego A. M. informacji dotyczących miejsca i czasu przestępstw przypisanych oskarżonemu T. A.. Skarżący bowiem w żaden przekonujący sposób nie podważył logicznej oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy w rozpoznawanej sprawie.

W przedmiotowej sprawie - wbrew twierdzeniom skarżącego - nie doszło również do naruszenia art.5 § 2 kpk. tj. rozstrzygnięcia wątpliwości niekorzyść oskarżonego T. A.. Sąd Apelacyjny pragnie zauważyć, iż zasada *in dubio pro reo* nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z brzmienia przepisu art.5 § 2 kpk, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” - „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. W szczególności jest to widoczne w następującym poglądzie Sądu Najwyższego: „Zasada *in dubio pro reo* odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, nie wolno jednak rozumieć jej jako reguły swoistego, uproszczonego traktowania wątpliwości. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.06.1991 r. w sprawie WR 107/91, OSNKW 1992/1-2/14). Przede wszystkim należy bowiem podnieść, iż wątpliwości, o jakich mowa w art.5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, a nie strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych oraz że za nietrafną należy uznać interpretację zasady *in dubio pro reo*, jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art.5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady *in dubio pro reo* istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15.07.2010r. w sprawie II AKa 183/10, Przegląd Orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku nr 3/2010). Sąd odwoławczy nie podziela poglądu apelującego jakoby Sąd I instancji rozstrzygnął nie dające się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Sąd Okręgowy bowiem całkowicie wyczerpał inicjatywę dowodową aby ustalić fakty zgodnie z rzeczywistym przebiegiem i wyjaśnił nasuwające się w tym zakresie wątpliwości. Znalazło to nadto odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku stanowiącym umotywowanie wyroku - zawiera ono przekonującą analizę wszystkich przeprowadzonych dowodów. Jeżeli z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art.5 § 2 kpk, bo w takim przypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16.06.2005r. w sprawie KK 257/04, OSNKW 2005/9/86). W sprawie będącej przedmiotem

niniejszego postępowania Sąd I instancji dokonał stanowczych ustaleń. Dlatego też zarzut naruszenia przepisu art.5 § 2 kpk należy uznać za bezzasadny.

Niezrozumiałym jest wiązanie wyjaśnień oskarżonego A. M. z konsekwencjami jakie mogą one mieć dla rodziny oskarżonego T. A. i dokonywanie przez ten pryzmat wiarygodności jego wyjaśnień.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do uznania, że oskarżony A. M. bezpodstawnie pomawia współoskarżonych. Skarżący również ma trudności z doszukaniem się ku temu podstaw (str.5 apelacji). Teza o obawie przed ujawnieniem przez ograna ścigania materiałów dotyczących A. M. jest całkowicie dowolna. Natomiast wola uzyskania przez siebie jak najkorzystniejszego wyroku nie deprecjonuje wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, choćby z tego powodu, że została przez ustawodawcę usankcjonowana w art.60 § 3 kk.

Myli się skarżący wiążąc przekonanie Sądu Okręgowego o przedwczesnym zatrzymaniu T. S. (2) i W. K. z wątpliwościami co do sprawstwa oskarżonego T. A. w czynie przypisanym mu w pkt. I wyroku. Sąd ten bowiem przedwczesność zatrzymania powiązał z brakiem podstaw do przypisania oskarżonemu T. A. sprawstwa kierowniczego co do wszystkich przypisanych mu przestępstw. Sprzeczne z zasadami logiki są natomiast twierdzenia skarżącego, że zarejestrowane w toku postępowania przygotowawczego w przedmiotowej sprawie rozmowy oskarżonego T. A. stanowią rozmowy o legalnym biznesie. Sąd Apelacyjny podziela w tym zakresie ocenę dokonaną przez Sąd Okręgowy (str.50 uzasadnienia wyroku).

II.

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskały również zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego A. M..

Nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, jakoby orzeczona wobec oskarżonego A. M. kara łączna grzywny razila swą surowością, mimo niezwykle lakonicznego uzasadnienia w tym zakresie. Nie sposób jednak uznać, że zarzut mającego wpływ na treść orzeczenia naruszenia art.424 § 2 kpk jest trafny. Podobnie jak chybnym jest zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej grzywny. Byłby on uzasadniony, gdyby miało miejsce przekroczenie granic swobodnego uznania sędziowskiego, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Słusznie Sąd Okręgowy uznał - orzekając w oparciu o zasadę asperacji, karę łączną 100 stawek dziennych po 10,-zł. jedna stawka i łącząc w ten sposób trzy kary jednostkowe 50 stawek dziennych po 10,-zł. jedna stawka - że przy wymiarze kary łącznej grzywny w powyższej sprawie brak jest podstaw do zastosowania zarówno zasady absorpcji, jak i kumulacji.

Powolywanie się przez skarżącego na stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynów jest zupełnie chybione. Zgodnie bowiem z ugruntowanym w orzecznictwie i doktrynie stanowiskiem, przy wymiarze kar łącznych bierze się pod uwagę jedynie stopień związku między poszczególnymi przestępstwami, ich łączność przedmiotową i podmiotową. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy - ich kumulacja. Wprawdzie dwa z przestępstwa przypisanych oskarżonemu A. M. są tożsame rodzajowo (art.55 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), trzeci jednak dotyczy czynu z art.56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nadto zostały one popełnione na przestrzeni blisko roku a zatem ich więź nie jest na tyle ścisła aby uzasadniała zastosowanie zasady absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej grzywny.

Przechodząc do zagadnienia „rażącej niewspółmierności kary”, jakim to przymiotem w ocenie skarżącego cechuje się kara łączna grzywny wymierzona przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym orzeczeniu, Sąd II instancji pragnie wpierv wskazać na kwestie następujące.

Bezsprzecznie Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w terowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art.438 pkt. 4 kpk), a która zachodzić może jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica

pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art.53 k.k. Na gruncie art.43 § 8 pkt 4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczasową nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco niewspółmierną”, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Skarżący nie wskazuje jaka - w jego ocenie - kara łączna grzywny nie nosiłaby cechy „rażącej surowości” wnioskując o całkowite zaniechanie orzeczenia wobec oskarżonego A. M. kary grzywny (wskazując na art.58 § 2 kk). Niezależnie od powyższego wskazać należy na brak wewnętrznej spójności wniesionego środka zaskarżenia. Skarżący bowiem wskazuje na treść art.58 § 2 kk w żadnej mierze nie zaskarżając orzeczenia w części dotyczącej kar jednostkowych formułując jedynie zarzuty dotyczące kary łącznej grzywny. Tymczasem art.58 § 2 kk nie może być wiązany z karą łączną, gdyż przepis art.85 kk obliguje sąd do wymierzenia kary łącznej w przypadku orzeczenia kar podlegających łączeniu, a z taką karą mamy do czynienia w powyższej sprawie. Nie sposób zatem skutecznie opierać zarzutu dotyczącego orzeczenia kary łącznej na sytuacji majątkowej oskarżonego w oparciu o przepis art.58 § 2 kk. Oskarżony wchodząc kilkakrotnie w konflikt z prawem winien przewidzieć skutki - również finansowe - swojego działania. Oskarżony jest osobą młodą, nie cierpiącą na żadne schorzenia uniemożliwiające podjęcie pracy zarobkowej celem spłaty zasądzonych należności.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał postulat zwolnienia oskarżonego A. M. od kosztów sądowych w przedmiotowej sprawie. Zasadą jest bowiem, że oskarżeni uznani za winnych ponoszą koszty postępowania. Zwolnienie zaś jest wyjątkiem od tej zasady, którego zastosowanie w realiach rozpoznawanej sprawy nie znajduje podstaw. Odwołać się w tym miejscu należy do przedstawionej wyżej argumentacji dotyczącej możliwości spłaty przez oskarżonego nałożonych na niego obowiązków o charakterze finansowym. Obligatoryjne orzeczenie środka karnego w postaci przepadku korzyści majątkowej jaką oskarżony uzyskał z popełnionego przestępstwa oraz skorzystanie z możliwości jaką daje przepis art.70 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i orzeczenie przepadku samochodu, który służył do popełnienia przestępstwa nie może stanowić podstawy do uznania, że zasadnym jest zastosowanie tej wyjątkowej instytucji jaką jest zwolnienie od kosztów sądowych.

III.

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się zasadna w zakresie zarzutów dotyczących orzeczonej wobec oskarżonego T. A. kary łącznej pozbawienia wolności oraz zasadności zastosowania wobec oskarżonych: M. P. i A. K. (1) dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny odniesie się do zarzutów dotyczących obrazy prawa materialnego, tj. zastosowania przez Sąd Okręgowy dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonych M. P. i A. K. (1). Sąd II instancji w pełni podziela argumentację przedstawioną przez oskarżyciela publicznego dotyczącą braku podstaw do zastosowania wobec oskarżonych M. P. i A. K. (1) dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Rację ma skarżący twierdząc, że nie zaistniał „szczególny przypadek” o jakim mowa w art.60 § 2 kk. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy w realiach rozpoznawanej sprawy przecenił znaczenie okoliczności łagodzącej jaką niewątpliwie jest przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu. Podkreślenia bowiem wymaga, że oskarżeni M. P. i A. K. (1) w czasie dwóch pierwszych przesłuchań nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu składając wyjaśnienia zupełnie odmienne od ustalonego później przez sąd stanu faktycznego. Oczywiście mieli oni całkowitą swobodę w kształtowaniu swojej linii obrony, jednakże nie sposób uznać za trafne stanowisko Sądu I instancji, że ich wyjaśnienia w znacznej części przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego w zakresie czynów przypisanych im w pkt. XI i XII, oskarżonemu T. A. w pkt.2, zaś oskarżonemu A. M. w pkt.5 zaskarżonego wyroku. Podkreślenia bowiem wymaga, że zanim oskarżeni M. P. i A. K. (1) złożyli wyjaśnienia zgodne z rzeczywistym przebiegiem inkryminowanego zdarzenia, organa ścigania pozyskały te informacje w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego A. M.. Również ich rola w przypisanym przestępstwie nie była nieznaczną. Wszak to oskarżony M. P. zobowiązał się wobec oskarżonego T. A. do zorganizowania amfetaminy i w tej sprawie skontaktował się z oskarżonym A. K. (1). Ten zaś „załatwił” amfetaminę w Holandii. Obaj oskarżeni pojechali po tę amfetaminę do Holandii i nabyli ją w znacznej ilości blisko 6 kilogramów. Okoliczności te żadną miarą nie przemawiają za zasadnością zastosowania wobec oskarżonych wyjątkowej instytucji jaką jest nadzwyczajne złagodzenie kary. Podobnie jak fakt uprzedniej niekaralności obu oskarżonych. Reasumując

zatem - okoliczności wskazane przez Sąd Okręgowy a stanowiące podstawę zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonych M. P. i A. K. (1) zaistniały ale należy je traktować jedynie jako okoliczności łagodzące przy wymiarze kary. Z tego względu Sąd Apelacyjny uznał, że dają one podstawę do orzeczenia wobec wymienionych oskarżonych kary za przypisany czyn w najniższym ustawowym wymiarze, tj. 3 lat pozbawienia wolności. Kary te należy uwzględniać stopień winy oskarżonych i jak i stopień społecznej szkodliwości społecznej przypisanego im czynu, jawią się jako kary sprawiedliwe, odpowiadające dyrektywom określonym w art.53 kk, spełnią swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonych oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tym samym Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska oskarżyciela publicznego, że wobec oskarżonych M. P. i A. K. (1) zasadnym byłoby wymierzenie kar po 3 lata i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Odnosząc się natomiast do apelacji oskarżyciela publicznego w zakresie orzeczenia wydanego wobec oskarżonego T. A. na wstępie Sąd Apelacyjny pragnie odwołać się do uwag natury ogólnej dotyczących zarzutu odwoławczego opartego na przepisie art.438 pkt 4 kpk zawartych na str.20 niniejszego uzasadnienia nie widząc potrzeby ponownego przytaczania ich w tym miejscu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny podzielił pogląd skarżącego, że orzeczona wobec oskarżonego T. A. kara łączna pozbawienia wolności razi swoją łagodnością. Cechy tej nie sposób natomiast przypisać karom jednostkowym orzeczonym wobec tego oskarżonego. Wnioskowane bowiem przez oskarżyciela publicznego kary te nie odbiegają znacząco od orzeczonych przez Sąd Okręgowy. Brak było natomiast podstaw do stosowania przy wymierzaniu kary łącznej pozbawienia wolności zasady asperacji zbliżonej do absorpcji. Orzeczona bowiem kara łączna przekroczyła jedynie o 6 miesięcy minimalny wymiar kary jaki mógł być orzeczony wobec tego oskarżonego w przedmiotowej sprawie. Tymczasem okoliczności mające wpływ na wymiar kary łącznej w przedmiotowej sprawie nie uzasadniają orzeczenia jej w tak łagodnym wymiarze. Sąd Okręgowy w niezwykle lakoniczny sposób uzasadnił wymiar kar łącznych orzeczonych w przedmiotowej sprawie odwołując się w zasadzie jedynie do ustawowych granic orzekania w tym przedmiocie (str.62-63 uzasadnienia wyroku).

Tymczasem - w ocenie Sądu Apelacyjnego - brak jest podstaw do zastosowania zasady zbliżonej do pełnej absorpcji. Sąd Odwoławczy podzielił w tym względzie pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 2.07.2000r. w sprawie II AKa 170/2000 (OSA 2001/2/5), zgodnie z którym popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Więż czasowo - przestrzenna pomiędzy przestępstwami przypisanymi oskarżonemu T. A. była stosunkowo luźna, przestępstwa nie były tożsame. Tym samym - zdaniem Sądu Odwoławczego - związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy tymi czynami był stosunkowo odległy. Zgodnie zaś z ugruntowanym w orzecznictwie i doktrynie stanowiskiem, przy wymiarze kar łącznych bierze się po uwagę jedynie stopień związku między poszczególnymi przestępstwami, ich łączność przedmiotową i podmiotową. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy - ich kumulacja. Wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji może mieć miejsce w takich przypadkach, w których granica pomiędzy realnym a pomijalnym zbiegiem przestępstw nie jest zbyt wyraźna, gdy z dwóch lub więcej przestępstw pozostających w zbiegu jedno dominuje w ocenie całości zdarzenia lub gdy związek czasowo - przestrzenny między nimi jest ścisły (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29.09.1998r. w sprawie II AKa 98/98). W przypadku przestępstw popełnionych przez oskarżonego T. A. sytuacja taka nie zachodziła. Całokształt okoliczności przemawiających za koniecznością orzeczenia kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji wskazuje, że zastosowanie tej zasady nie odniosłoby - w ocenie Sądu II instancji - w odniesieniu do oskarżonego T. A. prawidłowych skutków w zakresie prewencji szczególnej.

Wskazać również należy na konieczność zachowania wewnętrznej spójności orzeczenia co do kar wymierzonych wszystkim oskarżonym w rozpoznawanej sprawie. Przy wymierzaniu kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego A. M. i przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kar jednostkowych Sąd I instancji zastosował zasadę asperacji zbliżoną do zasady kumulacji i mając możliwość orzeczenia jej w wymiarze od roku i 6 miesięcy do 3 lat i 2 miesięcy wymierzył ją w wysokości 2 lat i 8 miesięcy. Oskarżony ten nie był uprzednio karany, od początku przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu a nadto złożył wyjaśnienia co do czynów nie objętych postępowaniem karnym na ówczesnym jego etapie. Również jego rola w tych przestępstwach była nieporównanie

mniejsza od roli oskarżonego T. A., który nadto zaprzeczając swojemu sprawstwu odpowiadał w warunkach art.64 § 1 kk. W wypadku tego oskarżonego Sąd Okręgowy miał możliwość wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od 3 do 10 lat orzekł ją w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy. Brak wewnętrznej spójności wyroku w zakresie orzeczonych kar łącznych jest zatem wręcz rażący.

Sąd Odwoławczy mając na uwadze powyższe wywody, ogólne i szczególne zasady wymiaru kary uznał, że karą współmierną orzeczoną wobec oskarżonego T. A. będzie kara 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jako kara łączna.

Sąd Apelacyjny dostrzegł nadto potrzebę uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym w pkt.I, IV, VIII i XIII wyroku o art.4 § 1 kk. W dacie bowiem popełnienia przez oskarżonych przypisanych im przestępstw z art.56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii obowiązywała ustawa w brzmieniu nadanym zmianą z dnia 9.12.2011r., która - z uwagi na ustawowe zagrożenie karą pozbawienia wolności określoną w art.56 ust.3 wskazanej ustawy - była względniejsza dla sprawców od aktualnie obowiązującej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w pkt.I, IV, VIII i XIII wyroku uzupełnił kwalifikację prawną czynu o art.4 § 1 kk,
2. uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt v wyroku,
3. w pkt XI i XII z podstawy prawnej wymiaru kary wyeliminował art.60 § 2 kk i art.60 § 6 pkt 2 kk a orzeczone kary pozbawienia wolności podwyższył do 3 lat,
4. w pkt.XVIII uchylił orzeczenie o opłatach w odniesieniu do oskarżonych: T. A., A. K. (1) i M. P.,
5. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelacje obrońców oskarżonych: T. A., A. M. i P. O. za oczywiście bezzasadne,
6. na mocy art.85 kk i art.86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego T. A. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy przepisów art.§ 2 ust.1, 2 i 3, § 14 ust.2 pkt.5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzeczono o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu P. O. w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.634 kpk obciążając nimi oskarżonych. Brak jest bowiem podstaw do zwolnienia ich od obowiązku ich ponoszenia.